

[Tinning]

lidt mindre, så længe det drejer sig om handicappede, alt imens man i et andet ministerium rask væk hælder ikke 7-8, men 700-800 mill. kr. om året ud for at sikre nogle praktikpladser, man har i forvejen, men som arbejdsgiverne bare ikke har tænkt sig at bruge.

Derfor synes jeg, at den megen snak om nødvendigheden af omfordeling og alt det dér selvfølgelig er rigtig i princippet, men det kunne være en fordel at tage det lidt mere konkret, og også - det er vi jo nødt til - at inddrage en række andre områder.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for det foreliggende lovforslag. Der gælder det samme som for lovforslag nr. L 123 - vi stemte for indtægtsregulering af invaliditetsydelse som led i et forlig.

Det fremgik af socialministerens indledning, at det drejer sig om meget få invalide, der får deres invaliditetsydelse reguleret. Det drejer sig altså om ret små besparelser, og det er en bestemmelse, som giver megen irritation og anledning til angreb, og så må man desuden tænke på, at det nok er gode indtægter, disse mennesker har, men de har et handicap; det vil sige, at det koster dem en større kamp end for et normalt udrustet menneske at få denne indtægt.

Lis Møller (KF):

Jeg vil gerne takke ordførerne. Jeg mener heller ikke, at det sociale område kan være en hellig ko. Der må også være mulighed for at spare dér. Nu fik jeg ikke fat i hele den remse, hr. Erik B. Smith kom med, men jeg er ikke i tvivl om, at der var nogle af de områder, hvor jeg hellere ville spare, end over for de svageste i samfundet, som man jo har sparet over for, nemlig pensionister, handicappede, forældre med hjemmeboende handicappede børn og enlige forsørgere.

Det var i sin tid daværende socialdemokratiske socialminister K. K. Steinckes socialreform, der indførte kompensationsprincippet, og det var en socialdemokratisk socialminister, der slettede det igen med socialindkomsten, som i realiteten bl. a. betyder en ekstra skat på et handicap.

Jeg indrømmer, at jeg ikke forstod den højere visdom i at tage invaliditetsydelsen fra

nogle mennesker. Denne ydelse er jo ikke en indtægt, men en ulempe dækning, og at gøre den indtægtsbestemt er efter min mening selvmodsiggende. Man tager en ydelse fra mennesker, der trods et handicap søger at passe et normalt arbejde med de ekstraudgifter, det medfører for dem, og med de mindre udgifter, det er for det offentlige, når de tjener til deres eget underhold. Jeg er helt klar over, at aftrapningen af invaliditetsydelsen først indtræffer ved en indkomst på omkring 130.000 kr., men det er ikke nogen overvældende stor indtægt i dag. Når dertil kommer, at loven om socialindkomst medfører, at handicappede, der har en socialindkomst på 140.000 kr. og derover, selv skal betale deres hjælpemidler, så opstår der samspilsproblemer, fordi starten af egenbetalingen for hjælpemidler er næsten sammenfaldende med starten af aftrapningen af invaliditetsydelsen. Det er jo også blevet erkendt i redegørelsen for socialindkomstens gennemførelse og virkning. Jeg har eksempler på, at sammenfaldet mellem nedskæring af ydelsen, betaling af hjælpemidler og forhøjet betaling for invalidebil har betydet, at en handicappet havde 70 kr. tilbage af hver 1.000 kr., han tjente.

Socialindkomsten blev indført med den begrundelse, at mellemindkomsterne ikke skulle betale til de velhavende, men historien, som jeg hørte under valgkampen, med det glade, sunde postbud med en årsindtægt på 100.000 kr., som skulle betale for den handicappede professor med en indtægt på 250.000 kr., holder jo ikke. Professoren betaler 65 pct. af hver krone i skat mod postbudets 45 pct., og gør det ud fra grundtanken, at den højere lønnede skal betale mere for at få det samme som den lavere lønnede. I dag skal den højere lønnede stadig betale en højere skat uden overhovedet at få det, han betaler mere for at få. Det var den nye sociale retfærdighed. Professorens handicap kommer åbenbart ikke andre ved, selv om det medfører, at lønforskellen udhules yderligere, når han både skal betale mere i skat og betale alt det, hans skat skal give andre mulighed for at få til nedsat pris. Den raske professor tjener stadig væk mere end postbudet.

Man skal heller ikke se bort fra, at de fleste af de mennesker, det drejer sig om, kunne få højeste invalidepension, hvis de ikke var i arbejde. Jeg forstår godt, hvis der er mennesker, som nu klarer sig selv med større an-